

DE VERDWENEN
KONING

STEPHEN VAN DER LEIJ

DE VERDWENEN
KONING

een avontuurlijke zoektocht naar God

 J/ark media

De verdwenen Koning
Stephen van der Leij

ISBN 978-90-3383-409-7
NUR 746

Illustraties binnenwerk en omslag: Buitenspel, Meppel
Boekverzorging: Buitenspel, Meppel

© 2022 UITGEVERIJ ARK MEDIA - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ark Media is onderdeel van Royal Jongbloed Publishing.

www.royaljongbloed.com

INHOUD

0 HOE HET BEGON	7
1 MOEILIJKE VRAAG	9
2 EEN ANDERE WERELD	15
3 DE EERSTE KEUZE	27
4 TERUG NAAR HET PALEIS	33
5 BIBLIË ALS GIDS	36
6 WAT DOEN WE HIER IN VREDESNAAM?	45
7 GEDONDER IN HET ROZE PALEIS	51
8 DE GESCHENKEN VAN HET PAARD	63
9 HITTE EN VLAMMEN	75
9B SNEL MAAR HOBBELIG	84
10 HET PERFECTE KONINKRIJK?	93
10B	95
11 OP GROTE HOOGTE	102
11B	107
12 TE BANG OM TE VINDEN	115
13 ACHTER DE ROOKWOLK AAN	120
13B	135
14 DE WOLKENWERELD	145
15 EET SMAKELIJK	154
16 DE GROTE STRIJD	167
17 HET GEVANGEN VOLK	182
18 WIE BEN JIJ?	194
19 ACHTERVOLGD DOOR LEEGTE	213
20 KONING EDFEIL	220
VOOR DE OUDERS EN VERZORGERS	
<i>Toelichting en gespreksvragen</i>	227

Hoofdstuk 0

HOE HET BEGON

Heb jij weleens zo'n saaie vakantie meegemaakt dat je verlangde naar het moment dat je eindelijk weer naar school zou mogen? Hopelijk niet. Maar probeer het je eens voor te stellen. Al je klasgenoten en vrienden vertellen in de weken voor de vakantie dat ze naar de tofste plekken op aarde reizen. De buurjongen vertelt dat hij gaat bungeejumpen in Zuid-Afrika. Je beste vriendin gaat ergens met dolfijnen zwemmen. En jij? Jij krijgt te horen dat je gaat kamperen op de sufste camping die er ooit heeft bestaan. En dat ga je doen in de lelijkste en krapste camper die er ooit op aarde heeft rondgereden. Stel je dat eens voor! Dat je opgesloten zit in een rijdende metalen koektrommel die zo veel lawaai maakt dat je elkaar helemaal niet kunt verstaan. En die zo klein is dat als papa een scheet laat, je de hele dag nog in de stank moet zitten. En dat je dan onderweg bent naar camping 'De suffe saaie leegte'.

Nu lijkt dit allemaal misschien een beetje overdreven, maar zo voelde het wel voor Sem, Noah en Loes. Twee broers en een zusje. Over hen gaat dit boek. Sem is de oudste, elf jaar oud, en zit in groep acht. Nou ja, na de vakantie dan, maar in zijn hoofd is hij al een echte achtstegroeper. Noah is tien en zit in groep zes omdat hij een jaartje moest blijven zitten. Loes gaat ook naar groep zes, maar heeft juist een klas overgeslagen. Loes is acht jaar. Oh ja, het verhaal gaat ook over Kris en Sophie, hun ouders. Die horen er ook bij. Dat zijn gewoon doorsnee ouders. Ze maken grapjes waar ze vooral zelf om moeten lachen. Vragen veel te vaak of de kinderen iets willen opruimen en zijn vergeleken met andere ouders best saai. Maar ze zijn wel ontzettend lief – niet altijd, maar meestal wel. Samen vormen ze de familie Queest.

Normaal zijn de drie musketiers (zo noemt papa hen altijd) helemaal niet zo zeurderig of snel ontevreden. Maar ze hadden gewoon zo graag een leuke vakantie gewild!

En het hoefde van hen echt niet duur te zijn of ver weg. Ze hadden ook vrienden en vriendinnen die helemaal niet op vakantie gingen, maar wel konden logeren bij opa en oma. Maar zelfs dat was voor de musketiers onmogelijk. Opa, de vader van papa, was namelijk nog niet zo lang geleden dood gegaan. Hij was heel lang ziek geweest.

Eigenlijk was dat ook de reden geweest dat papa en mama hadden besloten om niet te ver weg te gaan. Om gewoon in Nederland te blijven, zodat ze in de buurt van oma zouden zijn. Misschien was dat wel de echte reden dat de vakantie stom was. Dat opa er niet meer was.

Sinds de begrafenis was het bij de familie Queest thuis lang niet meer zo gezellig als daarvoor. Papa en mama deden wel hun best, maar ze waren ook vaak moe. Sem, Noah en Loes waren vaker verdrietig dan normaal. Maar niet alle kinderen huilen als ze verdrietig zijn. Sem werd bijvoorbeeld steeds stiller en stiller. Noah begon soms zomaar ineens kwaad tegen dingen aan te trappen en te schelden. En Loes stelde veel vragen, heel veel vragen. Zo veel vragen dat Sem stiller en stiller werd en Noah boos wegliep en de deur zo hard dichtsmeet dat er altijd wel iets omviel in huis.

In dit boek gaan we met Sem, Noah, Loes en hun ouders mee op vakantie. Op die saaie vakantie ja, die een stuk minder saai zou worden dan de Queestjes dachten ...

Hoofdstuk 1

MOEILIJKE VRAAG

Sem staarde naar het zwarte scherm van de tablet, die een halfuur geleden al uitgevallen was omdat hij leeg was. Hij dacht terug aan die keer tijdens het eten, dat hij samen met zijn broertje en zusje zo had lopen zeuren over de vakantieplannen dat papa Kris er helemaal klaar mee was.

Zijn ogen waren rood en nat geworden. Alsof hij heel verdrietig was en heel boos tegelijk. ‘En nu is het klaar met dat gezeur!’ had papa geschreeuwd, terwijl hij zo hard op de tafel sloeg dat het bestek op de borden rinkelde. Hij had zijn stoel hard naar achteren geschoven. Terwijl hij de kamer uitstormde, riep hij: ‘Jullie weten donders goed waarom we niet ver weg kunnen dit jaar! Wees blij dat we nog op vakantie gaan.’

Loes staarde daarna voor zich uit. Noah kon zijn boze tranen nog tegenhouden, maar zijn onderlip was wel gaan trillen. Sem deed zijn armen over elkaar en was onrustig met zijn voeten langs elkaar heen gaan wrijven. ‘Sorry mam’, zei Sem. ‘We wilden papa niet boos maken.’ Mama had geglimlacht, maar wel een beetje zo’n glimlach waarbij de mondhoekjes naar beneden wezen.

Sem schoof de tablet van zich af. Hij werd weer een beetje verdrietig als hij dacht aan papa’s uitval. Maar gelukkig hadden ze het daarna wel weer goed gemaakt.

Toen ze de avond van de ruzie naar bed moesten, was het eigenlijk mama’s beurt om ze allemaal een kus te geven. Maar papa was naar boven gekomen. ‘Het spijt me, jochies’, had hij gezegd, terwijl hij met natte ogen naast het bed van Noah ging zitten.

Sem, die op het bovenste bed van het stapelbed lag, ging recht op zitten zodat hij over de rand naar beneden kon kijken. ‘Het spijt mij ook, pap,’ zei hij. Papa keek naar boven, recht in de ogen van Sem, maar het voelde alsof hij naar iets achter Sem keek. Verdrietig zei papa: ‘Ik mis hem gewoon heel erg.’ Loes kwam uit haar kamer, naast die van haar broers, en ging bij papa zitten.

Zonder dat ze het hadden afgesproken waren beide jongens uit bed geklommen en gingen ze bij papa op schoot zitten. Nou ja, op schoot. Eigenlijk paste dat niet meer, dus ze zaten meer tegen papa aan. Maar het voelde wel weer even als vroeger. Behalve dan opa. Opa was er niet meer. Hij was dood. Alle vier moesten ze huilen en ze knuffelden samen. Eigenlijk wilden ze helemaal niet huilen, maar tegelijkertijd was het een heel fijn moment. Natuurlijk miste papa opa. En de drie musketiers wisten ook dat papa zijn best deed om er samen met mama toch het beste van te maken.

Ze huilden samen totdat Noah door het schudden van het huilen per ongeluk een scheet liet. Toen keken ze elkaar aan en barstten ze door hun tranen heen in lachen uit.

Sem staaarde uit het raam van de camper. De regen stroomde nog steeds langs de ramen. Hij zuchtte diep. Dat hij de situatie ergens wel begreep, maakte de vakantie niet leuker. Vandaag had het de hele dag geregend en hadden ze binnen spelletjes moeten doen, maar daar hadden ze nu geen zin meer in. Noah en Loes lagen allebei op hun rug op bed. Die wisten ook niet meer wat ze nog moesten doen. Mama was achter hem thee aan het zetten in het krappe keukentje van de camper en papa zat tegenover Sem aan tafel. Papa staaarde in zijn boek en leek diep in gedachten verzonken, het boek lag al een halfuur open op dezelfde pagina. Waar zou hij aan denken? Misschien aan opa, en dat die er niet meer was. Of juist aan oma en dat zij nu zo alleen was. Waarom was alles eigenlijk zo stom?

Sem schraapte zijn keel. Zou hij het durven vragen?

Mama keek op en knikte hem bemoedigend toe. ‘Zeg het maar lieverd, ik kan zien dat er iets is’, zei ze met een warme blik in haar ogen.

‘Nou,’ zei Sem een beetje twijfelend, ‘jullie geloven toch in God?’

Papa keek op, hij was ineens één en al oor. Mama knikte afwachtend.

‘En jullie zeggen toch altijd dat Hij een God van liefde is? Een goede God?’

Sophie zette de theepot terug op het aanrecht en ging naast hem op het bankje zitten.

Sem wachtte even af. Hij wist niet goed of hij dit kon vragen. Maar toen hij opkeek, zag hij de ogen van papa en mama. Ze keken alsof ze al een beetje wisten wat hij ging vragen, en alsof ze dat niet erg vonden. 'Ik vroeg me gewoon af ... Als God zo lief is en goed, waarom moest opa dan dood?'

Het bleef even stil. Papa pakte Sems hand die op tafel lag, en mama aaide hem over zijn hoofd. Toen zei papa peinzend: 'Dat is een heel goede vraag. Ik weet het niet, lieverd, hopelijk gaan we daar ooit een antwoord op vinden.'

Mama knikte. 'Ik vind het heel goed van je, Sem, dat je deze vraag stelt. Wij vinden het ook heel moeilijk, en we begrijpen ook niet waarom er zo veel verdriet is.' Toen klonk er een koekoeksklok in de camper. De telefoon van Loes! Tenminste, zo noemde Loes de oude telefoon van haar moeder die ze alleen mocht gebruiken in de vakantie. Ze werd gebeld door een vriendinnetje met wie ze gezellig ging kletsen en lachen. Het gesprek was voorbij.

Die avond kon Kris niet slapen. Sophie en de kinderen sliepen al een poosje, ondanks de tikkende regen op het dak en het lawaai van de storm, die alsmaar heviger leek te worden. Maar de vraag van Sem hield Kris nog het meeste wakker.

Hij rolde zich op zijn zij en pakte een notitieboekje en pen onder het matras vandaan. Als hij niet kon slapen, schreef hij vaak zijn gedachten op. Meestal was dat in de vorm van een soort gebed. Hij hoopte dan dat hij daarna met een iets leger hoofd gemakkelijker in slaap zou vallen.

Dag 9 van de vakantie.

Dag God, ik ben nog steeds heel erg verdrietig en eigenlijk ook een beetje boos. Niet echt op U, of misschien toch ook wel.

Wat moet ik nou met mijn gevoel? Ik weet niet eens wat ik precies allemaal voel. Alles voelt behoorlijk oneerlijk. En ik ben zo afschuwelijk moe!

Vandaag stelde Sem een vraag waar ik geen antwoord op heb, een vraag waar Sophie en ik soms ook mee worstelen. En in het verlengde daarvan. Als U echt bestaat, waarom is er dan zo

*veel lijden op de wereld? Waarom gebeuren er zo veel oneerlijke dingen? En waarom voelt U soms zo ver weg?
Lieve God, ik kan wel wat hulp gebruiken bij het zoeken naar antwoorden.
Kris*

Kris zuchtte. Hij voelde dat zijn ogen begonnen te prikken. Door de moeheid hoopte hij, maar door de brok in zijn keel voelde het ook alsof het met het gemis te maken kon hebben. Maar misschien zou hij nu eindelijk in slaap vallen. Hij pakte het notitieboekje, dat nog open op zijn borst lag, en klapte het dicht. Op het moment dat de opengeslagen pagina's van het boekje elkaar raakten, flitste een helderwit licht door de kamer. Meteen daarna sloeg de donder zo hard dat de camper ervan beefde. Kris vloog rechtovereind.

Sem en Noah, die een bed moesten delen, sloegen alsof ze het hadden afgesproken tegelijk de dekens over hun hoofd. Loes lag het dichtste bij het lawaai, omdat ze recht onder het dak sliep, maar ze lag te slapen alsof ze Doornroosje was: netjes op haar rug met de armen gekruist op de borst. Kris zag op haar hoofd de koptelefoon van Noah, die speciaal bedoeld was om geen last te hebben van geluid van buitenaf. Slim van haar, dacht Kris.

Hij luisterde naar het geweld van het weer buiten. Tussen de klappen door hoorde hij het getik van de dikke druppels op het dak.

'Misschien moeten we morgen maar gewoon weer naar huis rijden', mompelde Kris tegen zichzelf. Hij luisterde weer naar het geluid van de regen. Tik. Tik. Tik. Wat was dat? Hij hoorde tussen de regendruppels door ook nog iets anders. Tik. Tik. Klik. Tik. Klak. Klik. Klak. Tik. Iets wat klonk als het ritme van hoeven op het pad waarnaast hun camper stond.

Kris ging rechtop zitten en draaide zich naar het raampje. Sophie lag ervoor en het gordijntje was dicht. Door het felle licht van een flits zag Kris dat er buiten iets stond. Een gedaante, in de stromende regen. Waarom zou er in vredesnaam iemand buiten staan in deze storm? Hij tuurde naar het raam en probeerde door het kiertje te kijken waar het gordijn niet goed dicht zat. Hij zag niks. Waarschijnlijk beeldde hij zich dingen in doordat hij zo moe was.

FLITS! Weer verlichte de bliksem de volledige camper en alles daaromheen. In een fractie van een seconde zag Kris opnieuw iets staan. Het stond nu dichterbij dan eerst. Het licht was te kort aanwezig geweest om echt te kunnen zien wat het was, maar Kris zag wel dat het groter was dan een mens. Hij leunde over Sophie heen, die net als haar jongens een deken over haar hoofd trok. Kris verplaatste zijn gewicht door een hand naast het raampje te zetten terwijl hij op zijn knieën ging zitten. Met zijn linkerhand schoof hij het gordijntje opzij. Hij voelde dat zijn hand trilde. Er was niks te zien; het was te donker.

Flits. Knal. Flits. Flits. Flits. Nu sloegen de bliksem en donder achter elkaar door. En buiten in de storm stond iets. Een spierwit paard. Hij schudde zijn manen en precies op het ritme van de bliksem gooide het paard zijn hoofd achterover. In een soort S-vorm volgde zijn lichaam erachteraan. Het paard steigerde op zijn achterpoten terwijl de storm heviger en heviger werd. De camper begon te schudden; het leek wel een soort aardbeving. Kris leek vastgenageld te zitten aan het kozijn van het raampje. Hij was doodsbang maar hij kon niet stoppen met kijken. Het paard leek echter totaal niet bang. Sterker nog: het leek bijna alsof het paard zorgde voor de storm in plaats van bang te zijn voor het geweld. Waarom wist Kris niet, maar diep vanbinnen voelde het alsof het paard de baas was over de bliksem en de donder.

Toen volgde er een reeks van donderslagen die zo hard waren dat de oren van Kris er pijn van deden. Door het flitsende licht kon Kris zien dat er iets gebeurde met het paard. Zijn manen werden met geweldige kracht omhoog geblazen, alsof er rechtstreeks vanuit de aarde wind omhoog blies. Achter de rug van het paard vandaan kwamen twee gigantische vleugels omhoog, sierlijk maar krachtig. Vleugels als van een adelaar, maar dan wel vele malen groter! Ze waren spierwit, net als het paard zelf. De vleugels van het paard klaptten rustig heen en weer te midden van de storm. Ondanks de geweldige stormwind leek het alsof de enorme vleugels hun eigen kalme tempo bepaalden. Met twee grote slagen van de vleugels kwam het paard van de grond en bleef op ongeveer een meter hoogte zweven. Net naast de camper. Een paar tellen keken ze elkaar strak aan, Kris en het paard. Het paard en Kris. Toen sloot

het paard zijn ogen en klapte met een harde slag zijn vleugels naar beneden. Het wezen – want wat was dit eigenlijk? Kris kon het geen paard meer noemen, niet na alles wat hij nu gezien had – schoot omhoog. Kris boog zich verder naar het raam toe en keek schuin de lucht in. Hij probeerde het gevleugelde wezen zo ver mogelijk te volgen met zijn ogen. Flits! Knal! Alles werd zwart. Kris' oren piepten nog na van de klap, maar om hem heen werd alles stil. Doodstil ...